

deles enigt med den høitærede Minister om Nytten af denne Bevilling. — Forslaget under Nr. 28 er en ny Post, og den høitærede Minister vil ved denne Bevilling paa 1,000 Kr. gjøre et Forsøg med Landsvognes Anbringelse til praktisk Virksomhed. Der kan maaske være forskjellige Meninger om, hvad dette Forsøg kan føre til, men Udvalget har den Formodning, at det er rigtigt, at Forsøget gjøres, da Beløbet ikke er større. — Forslaget under Nr. 29 skal jeg forbigaa, indtil Udvalgets Mindretal nærmere har motiveret det, og samtidig vil jeg nævne Forslaget under Nr. 31, hvor Ministeren har stillet Forslag om at forhøje Tilskudet til Universitetet til 100,000 Kr. Udvalgets Flertal har ikke troet at kunne gaa ind paa dette Forslag angaaende dette Stridspørgsmaal, eller hvad man nu vil kalde det. Mig er det personlig uforstaaeligt, at man fra anden Side lægger en saa stor Bøgt paa denne Sag. Jeg kan ikke betragte den som Andet end som en ren og bar Posteringsfog, som et Spørgsmaal, der i og for sig ikke har Andet at gjøre med Bevillingsvæjenet, end forsaavidt man herved afgjør, hvorledes man hensigtsmæssigt skal indrette Regnskabet af Bogholderiet og Bestyrelsen af de Aktiver, som ere henlagte under Universitetet. Naar man har ment, saaledes som jeg har set det offentlig fremfat, at Universitetet vil være sikrere paa at faae sine Bevillinger, naar de staa som et særligt Afsnit under de separate Fonds paa Finantsloven, end naar de staa opførte blandt de almindelige Statsudgifter, hvad de efter deres Natur i Virkeligheden ere, er det mig aldeles uforklarligt. Jeg har nu i de 14—15 Aar, som jeg har haft den Ære at sidde i Finantsudvalget, aldrig ved vore Døretælsler om Universitetets Bevillinger nogeninde ladet mig paavirke af det Hensyn, om det stod paa det ene eller det andet Blad i Finantsloven, men kun taget Hensyn til Sagens egen Realitet og ladet mig lede af den Betragtning, som mine Meningsfæller utvivlsomt ogsaa have ladet sig lede af i denne Narrætte, at naar vi have en eneften videnskabelig Høiskole — ja, selv om vi havde flere; men vi have nu ikke flere og have ikke Brug for flere —, er det Statens Pligt at vaage over, at de Interessier blive varetagne, som denne Høiskole bør varetage for Land og Folk, for Kunst og Videnskab. Deraf er vor Bevilling præget; men ikke af, om den staaar under den ene eller den anden Titel paa Finantsloven, og jeg tror heller ikke, at man ved Betragtningen af Budgettet for Universitetet skal komme til at modbevise os i den Henseende. Der er Enkelte, der sige: Ja, det er gaaet saaledes; men hvis der kommer nogen Forandring deri, ere vi i den Henseende lige saa meget undergivne den lunefulde almindelige Valgret og det fra den udgaaende Thing. Ganske vist, den almindelige Valgret kan her som allevegne være noget lunefuldt; men jeg tror alligevel, at, selv om det gaar lidt

op eller ned, vil den regulere sig selv, og det danske Folk vil ogsaa ligesoverfor Universitetet altid vise, hvilken Betydning det tillægger denne Institution. Dette ligger iøvrigt ikke stritte for i dette Forslag, som kun er et Spørgsmaal om, hvorvidt Budgettets Underbalance skal være noget større eller mindre for det næste Aar. Vi have tidligere i en længere Narrætte bedet om at faae disse Forhold nøie undersøgte og at faae en Besvarelse af, hvorfra disse Aktiver, der høre under Universitetets Kapitalformue, stamme, hvorledes de ere bestafne, og om der knytter sig særlige Betslemmer dertil eller ikke. Hvilken Betydning en saadan Undersøgelse og de deraf fremkomne Resultater kunne have for de forskjellige Musikuelser om denne Sag, veed jeg ikke; men idet jeg stemmer imod den erede Ministers Forslag efter de Udtalelser, jeg her har fremfat — og jeg tror i saa Henseende at være i Overensstemmelse med mine nærmeste Meningsfæller i Udvalget —, skal jeg ikke unblade at udtale det Ønske, at den af os saa tidt begjærte Undersøgelse af Universitetets pekuniære Forhold nu kan blive foretaget eller i alt Fald indledet. — Forslaget under Nr. 30, som jeg før gif forbi, gaar ud paa at opføre Digteren Drachmann paa Kontoen „Faste Understøttelser til Videnskab og Kunst“ med et Beløb, der svarer til, hvad flere af de yngre paa denne Konto Optagne have. Jeg skal nu ikke opholde mig længe ved dette; thi Thingets erede Medlemmer kjende jo den vedkommende Mand af hans digteriske Frembringelser, og hvilken Mening man end har om Afkilligt af, hvad han saaledes har frembragt, er der Ingen, der frastjender denne Mand et stort digterisk Talent. Sele Udvalget har erkjendt, og jeg erkjender det ogsaa, at det i disse knappe Tider, hvor vi saa godt som ellers Ingen have, hvis Fremgang vi kunne glæde os over, er rigtigt i Tide at vise, at vi ville støtte de Mænd, der have et ubestrideligt Talent, og det uden bornerte Hensyn til, om vi finde, at deres digteriske Virksomhed gaar i en noget anden Retning end den, den Ene eller den Anden af os kunde ønske. — Jeg gaar nu over til Forslaget om Kommunitetet, med Hensyn til hvilket der under Nr. 32 findes opført et Forslag om en Forhøielse af Kontoen til Understøttelser for Saa-danne, der først i en fremrykket Alder have bestemt sig for Studeringer. Dette Forslag af Ministeren have vi saa meget villigere tiltraadt, som man tror, at der med denne Konto udrettes meget Gødt, og fordi det paa Grund af det store Antal Ansøgere har viist sig, at 8,000 Kr. er for ringe en Sum til det paagjældende Diemed. Forslaget under Nr. 33 er derimod en ny Post.

Formanden (Krabbe): Inden den erede Ordfører omtaler dette Endringsforslag, vil det være hensigtsmæssigt at indskyde den Bemærkning, at det erede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valg-